

вият цар Иоан Асен силно желае да се дарува това от мене и от вас на неговото царство". Когато те ми изпратиха отговора си и исканите грамоти, аз известих на народа си, че трябва да почне да се приготвя за посещението на младата невеста, защото всичко е готово за отпразнуването на свадбата. Така, че не остава нищо друго, освен царството ти да удостои дома ми с посещението на своя дом, за да бъде извършено уговореното."

Венето приготвено за свадбата в Константиновград, бе отдавна готово. Сега щеше да послужи за свадбата в Никея.

Асен се огледа наоколо със свито сърце.

Не. Не беше вече шега. Тъжният час за раздялата бе дошъл.

А малката Елена не подозираше още, че писмото което бе пристигнало днес бе решило вече свдбата ѝ.

Царят отново неволно се огледа. Къде бяха Елена и майка ѝ? Не се чуваше никакъв глъч.

През отворения прозорец се виждаше високата камбанария на "Свети Спас" – църквата на светото възнесение.

Радостта на владетеля надделя над тъгата на бащата.

Патриаршеска църква!

И в нея бъдещият патриарх Иоаким щеше да служи като свободен и независим глава на църквата на българската империя... А близо до нея вече се строеше и патриаршеския палат.

Иоаким трябваше да узнае веднага радостната вест...

А царицата? Не, Анна трябваше да узнае колкото може по-късно. Защото за нея тази вест не носеше радост...

Иоан Асен даде повеля: Веднага да се свика на бързо заседание синклита на всички велики боляри, да се свикат още и великите воеводи както и да се изпратят послания до всички митрополити, архиепископи и епископи на цялото царство – да заминат неотложно за Търнов. Подобни послания отправи и до всечестните монаси в Света гора.

Ненаситно бе човешкото сърце...